

1. הרפתקה בתפוצה

נכון שיש משהו מסתורי והרפתקני במיוחד בבית נטוש? ואם
תוסיפו גם מטמון - אוצר יקר שמישו החביא ואף אחד לא יודע
בדיוק איפה, הרי לכם הרפתקה מרגשת מאין כמותה.
החבורה של בנצי היתה נהנית מאוד, ללא ספק, אבל החבורה של
בנצי לא היתה שם בכלל, במושב 'מי מנוחות', בימי הקיץ העליזים
ושטופי השמש. רק בנצי וטובי ואני. תארו לכם!
זה קרה בדיוק כשהחפש הגדול, שכל כך התלהבנו ממנו בהתחלה,

בְּנֵצִי וְהַבֵּית הַנְטוּשׁ

כִּשְׁהוּא הָיָה חֹדֶשׁ וּמִבְטִיחַ, כָּבֶר נִהְיָה עֵיף וּמִשְׁמֵשׁ וּמִשְׁעֵמִם. תְּקוּפַת הַקִּיטָנוּת וְהַמַּחְנוּת הַסְתִּימָה מְזֻמָּן, וּמָה כָּבֶר אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת בַּיָּמִים הָאֲרָפִים-אֲרָפִים הָאֵלֶּה שְׁלֹא נִגְמְרִים? בְּרוּךְ הַשֵּׁם, לְפָחוּת יֵשׁ לָנוּ סִפְרִיָּה שְׁכוּנָתִית שְׁמִסְפֵּקֶת לָנוּ סִפְרֵי קְרִיאָה! אִם קָרַאתֶם אֶת 'מִבְצֵעַ הַהֲצֵלָה שֶׁל בְּנֵצִי', אַתֶּם יוֹדְעִים שְׁזֶה מִמֶּשׁ לֹא מוּבָן מֵאֲלִיו.

אָבֵל אֵין בַּסִּפְרִיָּה מִסְפִּיק סִפְרִים חֲדָשִׁים, וְגַם אַחֲרֵי שְׁטוּבֵי וְאַנִּי עֲזָרְנוּ לְאִמָּא, וְלִמְדָנוּ קֶצֶת לְאַפּוֹת וְקֶצֶת לְבִשָּׁל, וְלִקְחָנוּ אֶת מוֹיֵשִׁי וּשְׁמוּלִיק לַגָּנָה, עֲדִין נִשְׁאַרוּ לָנוּ הַרְבֵּה שְׁעוֹת רִיקוּת וּמִשְׁעֵמֻמוֹת. כְּמַעַט קִנְאָנוּ בְּבִנְצִי, שִׁינֵּצָא כָּל בֶּקֶר לְלִמּוּדִים, לְמִרוֹת שֶׁהוּא מַצְדּוֹ חֲכָה כָּבֶר שִׁיתְחִיל הַחֶפֶשׁ שְׁלוֹ.

"אֵין לָךְ לָמָּה לְחַפּוֹת", הִזְהִירָה אוֹתוֹ טוּבִי. "חֶפֶשׁ זֶה סֵתֶם מִשְׁעֵמִם".

בְּנֵצִי לֹא נִבְהֵל. "אֲנִי מְקוֹנָה שֶׁהַחֶפֶשׁ שְׁלִי יִהְיֶה מְעַנֵּין, בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם", הוּא אָמַר.

בְּדִיוִק בְּאוֹתוֹ רָגַע נִכְנָסָה אִמָּא לְחֹדֶר, כָּלָה חִיוִכִּים. "יֵשׁ לִי הַפֶּתַעַה בְּשִׁבְלֵכֶם!" הִיא הִכְרִיזָה. "סָבָא וְסִבָּתָא מִתְכַּנְּנִים לְצִאת לְנֶפֶשׁ בְּמוֹשָׁב

הרפתקה בחפשה

'מי מנוחות', והם רוצים לצרף גם אתכם".

"באמת?" "איזה כף!" "מתי זה מתחיל?" "איפה זה 'מי מנוחות'?"

"אני לא מאמינה!" "לכמה זמן?" "מי יסע, כל הילדים?"

מתוך בליל השאלות וקריאות הצהלה בחרה אמא להתייחס לשאלה

האחרונה. "לא כלם. סבתא הזמינה רק את הילדים הגדולים".

רק הגדולים! בנצי ואני החלפנו מבטים נרגשים. אבל אני טפוס

רחמן, פיאה לבת ישראל. לא חשבתי באותו רגע רק על ההנאה הצפויה

לי באפן אישי. בלבי נשאר מקום גם לאחותי הקטנה והמאכזבת. טובי

המסכנה!

פניתי אליה בקול רך: "לא נורא, טובי, אל תצטערי. אולי בפעם

אחרת גם לך תהיה הזדמנות כזאת".

"מה?" טובי הסתכלה עלי כאלו שדברתי בסיוט. "מה לא נורא?

איזו פעם אחרת? אני באה בפעם הזאת!"

"אבל סבתא הזמינה רק את הגדולים, לא שמעת?" הסברתי

לה בסבלנות. "בנצי ואני הגדולים במשפחה, מה לעשות? ואתם –

כלומר, את, מוישי ושמוליק – הקטנים".

בְּנֵצִי וְהַבֵּית הַנְטוּשׁ

"מה פתאום? מוֹיִשִּׁי וְשִׁמּוּלִיק הֵם הַקְטָנִים. אֲנִי שֵׁכֶת לְגִדּוּלִים!"

"היא ילדת סְנִדְבִּיץ", פָּסַק בְּנֵצִי. "שֵׁכֶת לַפְעָמִים לְגִדּוּלִים

וְלַפְעָמִים לְקְטָנִים. נָכוֹן, אִמָּא?"

"נָכוֹן", הִסְכִּימָה אִמָּא, מַחְלִיקָה לְטִיפָה עַל רֹאשָׁהּ שֶׁל טוֹבִי.

"וְהַפַּעַם אֶת שֵׁכֶת לְגִדּוּלִים, סְנִדְבִּיצ'ת מְתוּקָה שְׁלִי! סִבְתָּא הַזְמִינָה

גַּם אוֹתָךְ".

טוֹבִי זָרְחָה מְאֹד. אִמָּא פָּנְתָה לְהַרְגִיעַ אֶת מוֹיִשִּׁי וְשִׁמּוּלִיק

הַמְבֻכִּים אֶת מֶר גּוֹרְלֶם, וּבְנֵצִי מָצָא בְּמִגְרַת סִפְרֵי הַטְּלָפוֹנִים מִפֶּה שֶׁל

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְנִסָּה לְאַתֵּר בָּהּ אֶת הַמוֹשָׁב 'מִי מְנוּחוֹת'.

וְאֲנִי? אֲנִי הִתְקַשְׁרָתִי לְאַסְתִּי, לְשִׁתְּףִי אוֹתָהּ בְּחֻדְשׁוֹת הַמַּסְעִירוֹת.

"אַסְתִּי!" קָרָאתִי. "אֶת לֹא יוֹדַעַת מַה קָרָה!"

"נָכוֹן. כִּי עוֹד לֹא סִפַּרְתְּ לִי", צִיָּנָה אֶסְתִּי בְּרֵב הַגִּיּוֹן.

"טוֹב, אֲזִי אֶת שׁוֹמַעַת?"

"כֵּן, אֲנִי שׁוֹמַעַת".

"יִפִּי, אֲזִי תִשְׁמָעִי - "

"כִּכְּרִי אִמְרָתִי לָךְ שֶׁאֲנִי שׁוֹמַעַת!" קִטְעָה אוֹתִי אֶסְתִּי שׁוֹב.

הרפתקה בחפשה

"בסדר, בסדר. אולי תתני לי כבר לספר? בנצי וטובי ואני נוסעים

לשבוע למושב 'מי מנוחות'!"

"באמת? איזה יפי! איפה תהיו שם?"

"אצל סבא וסבתא שלי".

"מה, יש לך סבא וסבתא שגרים במושב, ולא ספרת לי אף פעם?

איך זה יכול להיות?" הוסיפה אסתי בחשדנות. "אני זוכרת בפרוש

שפעם הלכתי אתך לסבתא שלך שגרה ממש קרוב אליכם, ואמרת לי

שגם הסבתא השניה שלך גרה כאן בעיר".

"את מוכנה להקשיב רגע, אסתי? לא אמרתי שסבא וסבתא שלי

גרים במושב. הם באמת גרים כאן בעיר, אבל הם יוצאים לנפש ב'מי

מנוחות', והם הזמינו אותנו להצטרף אליהם".

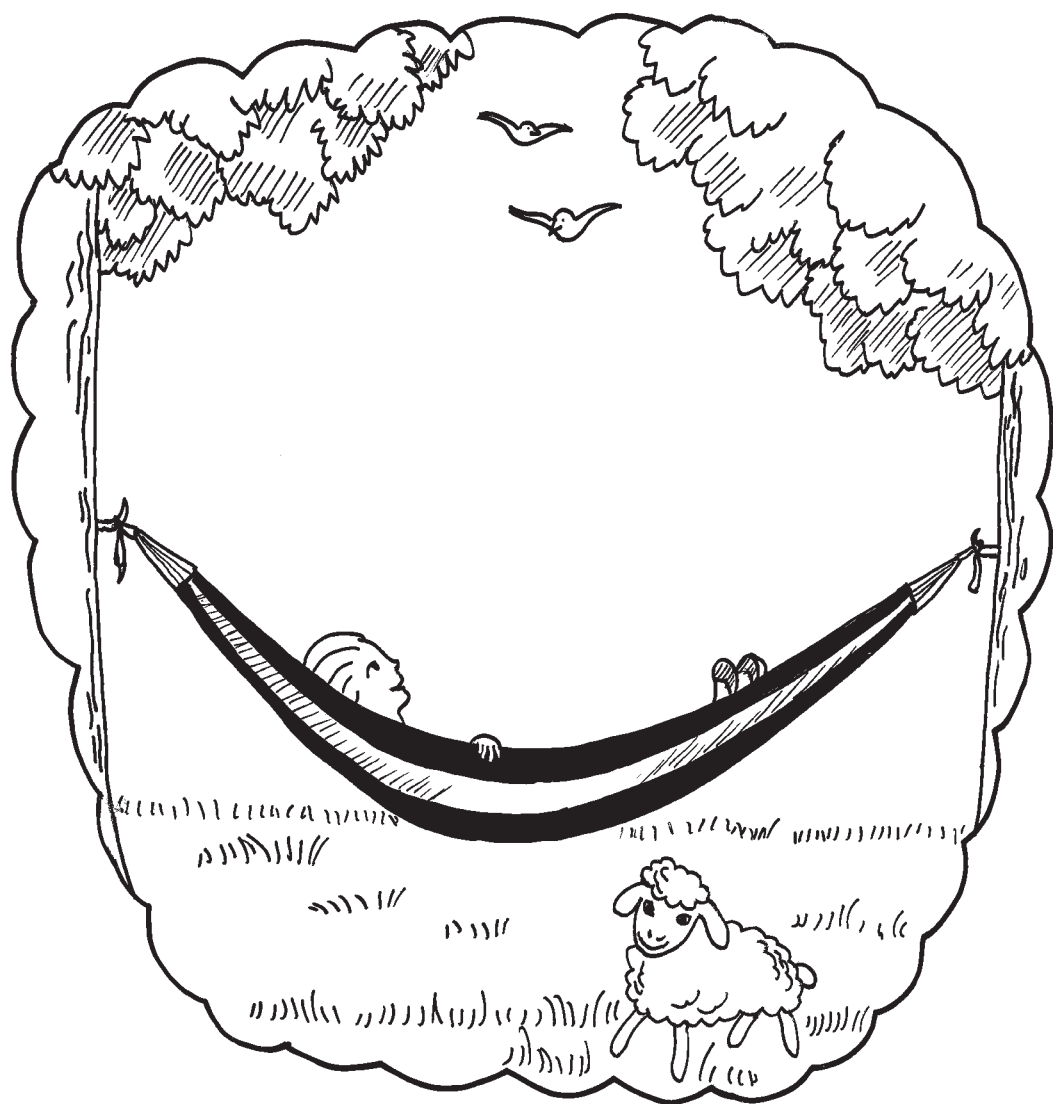
אה... 'מי מנוחות'... אפלו השם לבד עושה לי טוב על הלב.

זה מעלה בי תחושות של השתכשכות בברכה קרירה ותכולה, או

התנדנדות בערסל בצל עץ רחב-צמרת, לקול פעיית גדיים רכים

וזמרת צפורי שיר.

"בטח יהיה שם כל כך נעים, שילו ורגוע", אמרתי בקול חולמני.

הרפתקה בחפשה

"רק שלא יהיה שם שלו ורגוע מדי", הגיב בנצי בבהלה
פתאומית.

הוא לא היה צריך לדאג.